

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 3 грудня 1987 року

№ 144 (3963)

Ціна 2 коп.

А ПРОСТОІ — ВИМУШЕНІ!

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

У четвертому механо-складальному цеху, де працює токарем на механічній дільниці, проблем з організацією праці вистачає. Особливо відчутні вони в другу зміну.

Нещодавно я «прогуляв» більше години, бо не встиг вчасно заготовки. Це — наприкінці місяця, в той період, коли ми зав'язали «робочий план».

Часто-густо трапляється, що майже весь робочий день набридаємо майстрам, просячи, аби забезпечили дільницю роботою. От і тепер, зіткнувшись із фактом незавершення деталей, підійшов до начальника другої зміни М. К. Ковальова і поясню ситуацію. Шкода, що в нас таке трапляється. Біда ж у цьому спільна: спочатку ніби обцяють, ми чекаємо. Та скільки ж можна отак чекати? Потім доводиться «наздоганяти» час всілякими методами.

Якщо говорити про продуктивність праці, то скажу, що в другу зміну вона значно нижча, ніж в першу. Про це знають всі

наші керівники. Знають, але висновків не роблять. Майже кожен день на нашій дільниці хтось простояє. Буває, відключають електроенергію. Он Анатолій Марков декілька годин протупцював біля свого верстата. Під час перерви жартували: треба вручну «крутити» електродвигун, тоді й верстат працюватиме.

Замінили оце нам верстат. Старенький забрали, встановили новий. Тепер на новому за зміну обробляємо втричі менше деталей, ніж на попередньому. Чому? Бо не налагоджений він, як слід.

Як правило, завантаження роботою настає під кінець зміни. Ми звикли до спокою, до вимушеного байдкування. Буває, деякого й на сон хилить. Куди там до роботи, а тим паче, на голодний шлунок.

Можливо й не точно висловлююся тут, бо ще дещо зрозуміє, що в нас ніде поїсти. Ідальня, правда, працює й для другої зміни. Однак вибір там набагато бідніший, ніж

для першої. Буфет загальний на замку. От дехто й залишає свої робочі місця задовго до перерви. Якби цілий цех зібрався в ідальню на оті піагодини, то, напевне, довелося б там простояти в черзі не тридцять хвилин, а годин зо дві.

Назважучи на ряд труднощів, із виробничими завданнями працівники нашої дільниці справляються. Продукцію майже завжди здаємо з першого подання, незалежно від того, у яку зміну трудимося — в першу чи другу. Олег Гольш, Анатолій Дмитрієв, товариші по Спільці за верстатами почувалися впевнено. Ладяться в них робота. Нездорозумів хлопці здебільшого першість у соціалістичному змаганні. Серед молоді не підводять нас і дівчата, яким особливо важко доводиться у другу зміну. Наталка Лимонова, свердловальниця, постійно перевищує змінні норми. По результататах і заробітні — як що добре трудишся, маєш

не менше трьохсот карбованців.

Зрештою, справа не в грошах, а у виробничій. Торкнемось якості. Оброблені деталі ми поставляємо на дільницю зварювання і складання. Ігор Мойсеєнко, молодий майстер, який відповідає за складання секцій для сім'ялок, часто говорить, що наші деталі набагато кращі від тих, що виготовляються в інших цехах. Цей зрозуміло: кому хочеться переробляти свої вироби. Хоча працівники держприймання інколи й повертають. Якщо тут є наші вина, ми їм не ховаємо. Навпаки, я як начальник поста «Комсомольського прожектора» можу сказати — кожен випадок браку піддається серйозній критиці нашими цеховими «прожектористами». Щиро похвалюся: таких випадків в останні місяці практично не було.

С. ГОРКУША,

токарь четвертого механо-складального цеху виробничого об'єднання по сім'яках «Червона зірка», м. Кіровоград.

Юрій МУЗИЧЕНКО — молодий механізатор колгоспу імені Карла Маркса Кіровоградського району. Зовсім недовго працює хлопець у транторній бригаді, але встиг зарекомендувати себе з найкращого боку. Нездарма й правління господарства довірило йому новий ЮМЗ, а бригадир без вагань дав наряди на виконання найвідповідальніших робіт.

Фота В. РЕШЕТНИКОВА.

ЩЕ Я ДОСІ, хоч після відвідин Щасливого минуло кілька днів, не залишає мене почуття провини. Бо порадиш зопалу Сашкові біля бригадиного двору: ти ж, мовляв, махнув на все рукою та й виходив до трактора.

— Так, так, — статечно підтримав господар. Микола Михайлович Максименко. — Голова, він що, в бачині тобі, можна сподіватися, годиться...

І тут побачив, як раз погасла довіра хлопцевих очей. Сашко силувало посміхнутися, опустив долі голову. Здавалося, от-от заплаче. Максименко попростоті своїй душевній ситуації вчасно не оцінив, продовжував поводитися: — Хлопець ти нічого, можна сказати, хороший, а от треба ж такому статися...

А сталося, власне, пригода не така вже й помітна. Принаймні в селі про неї знають далеко не всі. Так, найближчі Сашкові друзі та родичі, механізатори з транторної бригади. Втім, про все по-порядку.

Десь на початку жовтня, коли трудівники місцевого колгоспу «Україна» впоралися з осіннім комплексом, правління вирішило, як і щороку, основні сили кинути на будівництво. Ясна річ, люди з розумінням поставилися до цього: Щасливий планово забудується типовими будинками, заселяють їх сім'ї колгоспників. Наш герой, Олександр Пушкін, теж отримав від голови вказівку: якнайшвидше приступити до транспортування залізобетонних плит. Спена та відбулася не в конторі, а біля майстерні для ремонту тракторів, отож спробуємо відтворити її за свідченнями очевидців.

— Я б з радістю, хоч зараз, виключився в роботу, — виправдовувався Олександр. — Але ж трактор до роботи не готовий... — Що таке?! — сердито глянув на нього голова, Сергій Суренович Жуф-

ляв. — Ти ж щойно з ремонту!

— Якій там ремонт — одна назва! — спробував пояснити ситуацію Сашко. — Передній м'єст знову треба перебирати.

Голова — людина з характером, він не став більше вислуховувати: — Або їдеш, або бди собі додому, — мовив він з притиском. — Втім, і так усе ясно — усуваю тебе від роботи!

Він власноручно заглушив Т-150.

Олександр тієї миті стало аж мило, ніби подих перехопило. Дрібно

вилася запальливо: чи ж не відриває від справ нагальніших?

— Семеро їх у мене, без батька ростуть, — мовила, коли прощалися, — і Сашко — найперший помічник.

Він і справді роботязливий, це підтвердили всі, з ким доводилося зустрічатися. І добрий, по-дитячому довірливий. Власне, він і справді велика людина (хай не образяться за ці слова). Щойно виповнилося вісімнадцять, повістку з військкомату одержав. Зросту — під сто дев'яносто, руки — вели-

ВИПАДОК У ЩАСЛИВОМУ

тремтіння руки від хвилювання, хотілося кинути все й подати світ за очі. Проте він знайшов у собі сили знову завести трактор, відігнати його на місце постійної стоянки.

Як розвивалися події далі — розповідає мати Сашка, Олександра Андріївна Пушкіна:

— Додому він прийшов геть поплотнілий, з відчаєм глянув на мене: «Оце, — каже, — мама, дочекався від голови полярника...». Вислухала його і в самій руці опустилася. Жив хлопцеві тим трактором, дивови і позував біля нього, і ось мабуть... Мучився він дуже. Чому трактор — і до вікна: «Чи не мій, буваче?». А на очах, не повірите, — сльози...

Олександра Андріївна зайшла до редакції в один із останніх, проміжних, холодних днів осені. Блаженське пальтешко, яскрава хустина, пов'язана по-сільському — під підборіддя. Сиділа довго — відігрівалася. Часом ди-

к, патружені. Кажуть, парівні з усіма працював, міг по дві зміни кермо не залишати. Але міг і прожматися вулицями так, що тільки кури в усі бокі розліталися. Хлопчиків! Це, до речі, єдиний недолік, який побачив у колгоспному своєму підлеглому бригадир М. М. Максименко. Отож і почав біля свого двору:

— Меншим треба трохи бути. Ага. Керувати, так сказати, теж не просто.

Це він намагався хоч якось виправдати голову правління. Хоча, лежачи, в душі розумів: погарячкував Сергій Суренович, купив під нього дівчисько.

Микола Михайлович підтвердив: Т-150 Олександра Пушкіна до роботи був не готовий. Не відмонтивав і від записки-наряду, яку тримав в руках. «Так, це я писав завідувачу майстернею, просив замінити в тракторі передній м'єст, ресори...».

— То чому ж не заступився за підлеглого?

Промовчав. А на прохання кинути Сашкові: — Погарячкував голова, це — факт, але й тобі треба бути меншим.

Тобі не став сперечатися, ніби й не чув тих слів. Заспівав, обминаючи калюжі, до трактора. Ні, не до свого. «Попросив сусіда підійти на день, й їй погодився».

По всьому відчувалося: погодився з радістю. Бо скучив за два місяці вимушеного безробіття за машиною, хотів перед армією хоч день попрацювати.

— Ні, дома він не ле-

дачував, — пригадався слова Олександри Андріївни. — Будемося ми, отже по господарству попрацюємо, на фермі мені допомагав.

Щодо будови хочеться сказати окремо. Зводить доручі Пушкін та її дітям колгосп будинок. Типовий, як усім бажаючи. І несподівано знову виник конфлікт, який Олександр Андріївний здається продовженням попереднього.

більше? Відповідала Лариса коротко, якось непервно. Врешті, дала зрозуміти: кореспондент, мовляв, поїде, а мені тут працювати.

— А чому не звернувся Олександр за допомогою, скажімо, до секретаря комітету комсомолу? — запитав.

— Хтозна, — двігнула плечима. — Можливо тому, що нема у нас його. Галл Данилюк виїхав, а Тетяна Кінченко, котра очолювала комітет після неї, з літа в декретній відпустці.

Велике село Щасливе, сучасне. Будинки тут виростають, як гриби після дощу. І колгосп «Україна» — не з найгірших в районі. Але от парадокс: молоді тут практично не затримуються. Лариса згадала: голова, С. С. Жуфляв, в одному з виступів перед односельцями біднався — хто ж працюватиме завтра? Тривога та небезпідставна: сільськогосподарська організація налічує нині лише двадцять п'ять чоловік, майже половина з них — працівники дитсадку та школи. Інших, як ми назовемо, не виробничих сфер. А молоді дорослі, механізатори: їх обмаль. Не будемо кивати на «традиційну» неувагу до запитів юнаків і дівчат, далекі ми від думки списувати все на характер, особисті якості керівників. Е й інші причини. Заступник завірга Олександрійського району комсомолу Віталій Груша висловив їх кількома словами, коли безуспішно намагався ми обминути величезну калюжу побіля транторного стану: «От тобі й агітація, закріплення молоді... Походив остан день, то й не захочеш, а помчишся в місто. На асфальт!».

Але ж згадаймо Сашка. Він любить, як зізнався сам, рідне село, іншої долі, ніж жити й працювати тут, собі не бажає. Чи не відіб'є цього прагнення несправедливість (не побоюємося цього слова), головні? Погодьтеся, отой епісод емоцій, вихлюпний керівником, намагання

діти за принципом: «Як я сказав, то так і буде». Справжній юнакові та його матері не лише душевний біль, розчарування, але й призвели до втрат матеріальних. Хлопець не працював, хоч займав копійка сім'ї й не завозив б, у нього може перерватися стаж, що, ясна річ, перед службою в армії має неабияке значення.

Побував у Щасливому на кількох вулицях, звернув увагу на двори, де люпотять на вітрі поліетіленові пакети та брезентові накривки. То так звали «шалаші», невід'ємний атрибут сільських прологів до армії. Олександра Андріївна теж готується до цього дня, певно, й гостей нечисленних вже поклікала. Та тенту не зводила — розчістяться скромно в хаті, не ті в неї достатки. Та й турбує сьогодні матір не лише пропощи, не гучне застільня, а одна-єдина думка: чи ж повернеться Сашко до рідного села. Збуде образи чи не знайдеться будинок, і він міг би прийти на допомогу?

М. ЧЕРНЕНКО,
спецкор «Молодого комуніста»,
Олександрійський район.

СВІТОГЛЯД

У Світловодському міському Палаці піонерів та школярів імені героїв «Спартак» відбулося засідання політичного клубу старшокласників «Час, події, люди». Називалося воно: «Від Великої Жовтневої — до революційної перебудови». У підготовці засідання взяли участь хлопці та дівчата з середніх шкіл №№ 1, 2, 3, 4, 5, 8, 10.

Ведучими того дня були Сергій Коваленко — старший піонервожатий СШ № 4, та Світлана Ерохіна — учениця десятої

школи. Не обійшлося й без участі постійного керівника міського політичного клубу М. Я. Калінкіної.

Коли розмова вдається

В коротких, лаконічних оповідях старшокласників (а клуб навчає і цьому) оживали дні революції. Кожен намагався пов'язати події героїчного минулого із днем сьогоднішнім. У залі звучали революційні пісні — «Інтернаціонал», «Варшав'янка», «Сміливо в ногу рушай-

мо». Кожному концертному номерові передувала розповідь з історії створення пісні.

Особливе похвалення в юнацькій аудиторії викликали питання, пов'язані з проблемами перебудови. Старшокласники активно включилися в обговорення перебудовних процесів у різних галузях народного господарства, в освіті й охороні здоров'я, висказавши при цьо-

ЧАС, ВПЕРЕД!

му неабияку поінформованість та ерудицію. Втім, це теж було не випадково, бо цього разу підібраний цікавий, глибокий матеріал на задану тему старшокласникам допомогли вчителі Г. Фоміна, С. Круглякова, С. Бесараб, В. Ткач, Б. Коряка та інші.

Т. ГЕРАСИМЕНКО,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

РУКУ, РОВЕСНИКУ

ХАЙ СПОГІДИ ТРІЮТЬ СЕРЦЯ

Із тієї пам'ятної поїздки на агітпоїзді «Комсомолец України» учасники кіровоградського міського молодіжного клубу «Олімпія» привезли не тільки безліч пам'ятних сувенірів, проспектів, а й Почесну грамоту ЦК ВЛКСМ — за активну участь в роботі пересувних засобів пропаганди й агітації ЦК ВЛКСМ, підготовці й здійсненні молодіжної програми фестивалю Індії в СРСР.

Нині, коли триває фестиваль Радянського Союзу в Індії, пам'ять знов і знов повертає у ті дні, коли кіровоградці міцно здружилися із самодіяльними артистами штатів Пенджаб, Аріса, Маніпур, Хар'яна. Їх здружила спільна справа — фестиваль дружби двох великих країн.

На знімках справа — їх подружжя фестивалю (на передньому плані Н. С. САНДУХ із сувеніром кіровоградців); унизу — індійські дівчата із молодіжної ансамблем «Гіда» у радянських національних гарних уборах.

Фото В. ФЛОРИНЦЕВА.

УВАГА! КОНКУРС

ПАРТІЯ, ДЕРЖАВА, МИ

ПІДБИВАЄМО ОСТАТОЧНІ ПІДСУМКИ

У зв'язку з тим, що із цього ряду причин публікація чергового туру конкурсу-вікторини затрималася, журі вирішило завершити конкурс достроково, за підсумками трьох турів, а не чотирьох, як передбачалося. Отже, переможця буде названо сьогодні. Як і було передбачено умовами, видрукують переможця в «Молодом комуністі» на початку року, ті, хто зайняв перші три місця, одержать приз. Але спочатку — підсумки на запитання.

1. Виступаючи на ІІ з'їзді РСДРП (серпень 1903 року), В. І. Ленін говорив, заперечуючи опортуністичні Мартова:

«Формулу «фальшиві друзі» не тільки реакціонери вживають, а що такі фальшиві друзі є — це ми бачимо на лібералах і соціалістах — революціонерах. Саме ці фальшиві друзі підходять до молоді з запевненнями, що їй не треба розбиратися в різних течіях. Ми ж ставимо головною метою вироблення цільного революційного світогляду».

(В. І. Ленін, Повне зібрання творів, том 7).

2. Після повалення режиму буржуазно-націоналістичної контрреволюції в Єлисаветграді у 1919 році появилось багато розосіблених об'єднань молоді: спілка комуністичної молоді друкарів, спілка учнів-соціалістів, студентський осередок при

Єлисаветградській організації Комуністичної партії та інші. Вони не мали єдиного керівного центру, програми, а тому набирали випадкових організаційних форм.

Ініціативна група молодих комуністів звернулася в міську партійну організацію із пропозицією організувати партію молодих комуністів. Члени парткому, знаючи про організацію РКМ, рекомендували ініціаторам вливатися в Комуністичну спілку молоді. Для допомоги ініціативній групі було направлено молодих комуністів Наумова, Лінського, Корещука.

16 березня 1919 року в Єлисаветграді відбулися загальні збори КСМ. У їх рішенні підкреслювалося, що спілка червоної молоді створюється для того, щоб готувати зміну старшим комуністам, щоб виховувати свідомих і вірних захисників комунізму. Комуністична спілка молоді в Єлисаветграді була офіційно створена 19 березня 1919 року.

Перша обласна комсомольська конференція в Кіровограді відбулася майже через 20 років після цього, у лютому 1939 року, після утворення Кіровоградської області. Її делегати представляли одну міську і тридцять районних організацій.

3. У Києві на бульварі Тараса Шевченка є пам'ятник М. О. Шорсу — героєві громадянської війни

на Україні, чия життя і революційна діяльність тісно пов'язані із життям іншого народного героя — нашого земляка В. Н. Боженка. Пам'ятник встановлено 1954 року. Автори пам'ятника — скульптори М. Лисенко, М. Суходолов та В. Бородай зобразили Миколу Шорсу верхи на гарячому коні, із ружком піднесено вгору в революційному вітанні рукою.

4. Червона зірка з'явилася на кашкетах червоногвардійців уже в перші пореволюційні дні: знак, що символізував приналежність до лав захисників Великого Жовтня, включав зірку та скрещені молот і плуг (згодом плуг було замінено серпом). У роки громадянської війни червоноармійці носили на кашкетах червоні зірки.

Головним знаком радянських бійців червону зірку було оголошено спеціальним наказом Реввійськради у 1918 році.

Червона зірка нині є символом бойових і трудових перемог радянського народу, символом інтернаціоналізму, дружби і взаємодопомоги народів, символом миру.

5. ІІ Всеросійський з'їзд Рад, який відкрився 25 жовтня (7 листопада за новим стилем) 1917 року, проголосив, що Радянська влада забезпечить усім націям Росії право на самовизначення. Через тиж-

день після цього було опубліковано «Декларацію прав народів Росії». Принципами національної політики Радянської влади було проголошено рівність і суверенність, право на вільне самовизначення аж до відокремлення й утворення самостійної держави, скасування всіляких національних і національно-релігійних привілеїв та обмежень, вільний розвиток національних меншостей, необхідність добровільного і чесного союзу народів, їх повного взаємного довіря.

«Декларація прав народів Росії» вказала шляхи подолання національної нерівності й ворожнечі, сприяла зміцненню братерської дружби і взаємодопомоги звільнених народів, утворенню першої в світі багатонаціональної соціалістичної держави, заснованої на принципах добровільності і рівності.

Перше місце в конкурсі (з результатом 149 очок із 165 можливих) зайняла бібліотекар Балахівської спецшколи Петрівського району Катерина КОРЧАГІНА. Вона одержує право на перший приз — пільгову туристичну поїздку по Радянському Союзу. Друге й третє місця та цінні призи присуджено відповідно кіровоградцю Іванові ЧОРНОВАНУ та знам'янчанину Олександрові РЯБОШАПЦІ. Всім переможцям конкурсу-вікторини «Партія, держава, ми» будуть вручені також грамоти редакції «Молодого комуніста».

ЖЮРІ.

ГОВОРИМО ПРО ПРАВОТУ

«Дай, красуне, двадцять копійок» — під таким заголовком 14 листопада ч. р. «Молодий комуніст» надрукував відгуки читачів на попередній публікації. І ось уже йдуть відгуки на відгуки.

ДО ЧОГО ТУТ НАЦІОНАЛЬНІСТЬ?

Мені важко зрозуміти, чого читач із Помічної Добровільницької райопу Н. Талмазан після статті «Хто він, сучасний циган?» взяв гнів?

Можливо, для Н. Талмазана було дивно читати статтю про циган, адже про них ніколи і ніхто не друкував. Про цю народність взагалі забули. Мабуть, ними лише тоді задоволені, коли бачать їх на екрані або ж на сцені.

Таких циган, як брати Мусенки (про них я писав), не один процент, як висловився читач Талмазан. Звичайно, є люди цієї народності, наприклад, в Закарпатті, в деяких областях

Росії і т. д., котрі ще дотримуються старих звичок ночевого життя. Але більшість пристосувалася до осідлого життя, працюючи в різних сферах господарства. Такі люди циганської народності є і в нашій області, і в Полтавській, Дніпропетровській, Черкаській, Київській та інших. У П'ятихатському районі на Дніпропетровщині один циганський юнак — Леонід Михайлович Савицький — закінчив середню школу з золотою медаллю, закінчив потім на «відмінно» Горлівський інститут інженерних мов, нині він перекладач.

На Київщині працює циганка — Романенко Євдокія Іванівна — муляр-штукатур. На Чернащині цигани трудяться в колгоспах, в кооперативах, є серед них водії, механізатори тощо.

Мені здається, що сучасний читач Н. Талмазан не мав можливості спіл-

куватися з трудолюбивими і чесними людьми, подібними до братів Мусенків.

Звичайно, він міг бачити таких, як сам говорить: «Або ворожать на картах, або спекулюють дефіцитним товаром». Не заперечую, є й такі. Але всіх міряти однією міркою ніяк не можна. Такі люди бувають не тільки серед циган, а й серед представників інших національностей. Щодо нечесного життя людини, то, звичайно, я повністю приєднуюсь до слів редакції: на таке це подобство правоохоронні органи не повинні закривати очі.

Я хочу вірити, що не всі такої думки, як читач Н. Талмазан.

Л. САВИЦЬКИЙ,
с. Рівне, Новоукраїнський район.

«ЧИНИЛИ СЕРЕДНЬОВІЧНИЙ СУД...»

Прочитав відгуки на публікації «Молодого комуніста» «Дай, красуне, двадцять копійок».

Згоден із листами читачів, але один рідко із листа В. С. Степаненка мене просто обурив. Він пише: «Хай Лявда не чіпає Сталіна — щоб не він, то у нас фашисти б хазяйнували». Я глибоко не згоден із цим. Правильно було б сказати, що коли б не Сталін, то ми б не зазнали таких втрат у другій світовій війні, а розвиток нашої країни був би нині набагато вищим. Адже відомо, що Сталін створював культ особи. Ще до війни він разом із Берлієм знищив майже весь командний склад нашої армії. Ці злочини він здійснив за брудними доносами, в яких була тільки брехня... І саме через ці злочини наша країна у перші дні війни

зазнала величезних втрат. У ті тяжкі часи знищували учених і діячів мистецтва, чинили над ними просто-таки середньовічний суд...

У своєму листі я виклав лише такі факти, які мені відомі. Щоб переконатися в моїй правоті, пропоную нам ознайомитися з деякими публікаціями в газетах і журналах. Одна з них — у журналі «Огонек». Це стаття «Відкритий лист Сталіну». Прочитавши цю статтю соратника Леніна Раскольников, багато в чому переконується самі. Я вважаю, що у період гласності треба побільше друкувати такої правди у масових виданнях, щоб відкрити очі на істину таким товаришам, як В. С. Степаненко та інші.

Прочитавши мого листа про Сталіна, можна поду-

мати, що я хочу звести наклеп на минуле країни та її керівників і віддати іноземним агентам по підривної діяльності в СРСР. Нічого подібного. Я звичайний радянський школяр. Вчуся в Олександрії, № 17, десятий клас. Соби Сталіна та Беріє ми вивчали і обговорювали на уроках історії СРСР. Не мало дізналися від самого вчителя історії.

Ще хочу сказати про нашу газету. Це звичайне видання, як, наприклад, наш «Ленінський прапор», та у нашій і не тільки в нашій школі ця газета вважається комсомольським виданням і примушують передплачувати. А її не беруть через те, що вона не цікава і малозмістовна. Я впевнений, що мого листа не надрукують, та сподіваюся, деякі висновки будуть зроблені!

С. ШЕВЧЕНКО.
м. Олександрія.

ВАЖКО БУТИ «МОВЧАЛЬНИКОМ»

або Кілька відповідей начальника Кіровоградського житлово-експлуатаційного об'єднання В. П. РОГОЖІ на запитання нашого кореспондента

КОР.: — Василь Петровичу, скажіть, будь ласка, чому ви зволікали впродовж трьох місяців з відповіддю на критичний виступ «Молодого комунара»?

— Тут ще треба розібратися. Ви навіть не уявляєте, як багато надходить скарг на нашу адресу. А про що ж ви писали? Це, напевне, щось про МКЖ або про клуби?..

ВІДСТУП. Василь Петрович по телефону дізнається, хто про що і коли скаржився зі сторінок молодіжки на житлово-експлуатаційне об'єднання. Здивувався, з'ясувавши, що скарга була опублікована ще першого вересня.

— Нічого конкретного не можу сказати. Тоді саме я був у відпустці. Всі питання вирішував мій заступник.

КОР.: — Що ж робити

думаєте? Часу минуло он стільки...

— Розберемося. Обов'язково розберемося. Можливо, навіть ми її відповіли. Справою ж займалися... До критики ми ставимося позитивно. Реагуємо на всі без винятку зауваження. Відразу ж організуємо відповідну комісію. Потім, все дізнавшись, повідомляємо авторів скарг про якіні заходи. Навіть даємо письмові відповіді.

КОР.: — Чому ж не надіслали таку відповідь на адресу «Молодого комунара»?

— Розберемося...

ВІДСТУП. В. П. Рогожа викликав по телефону своїх співробітників. Кожному говорив, що ці «непорозуміння» треба якнайшвидше ліквідувати. Всі, хто заходив у кабінет, ствердно кивали головами.

— Дайте нам строк, че-

рез день прямо в редакцію принесемо офіційну відповідь. Звичайно, погоджування В. П. Рогожа, — ми поступили не правильно. Та виправимося. Обов'язково виправимося. Дайте нам тільки строк...

МІНІ-КОМЕНТАР КОРЕСПОНДЕНТА. Залишаю кабінет із якимсь дивним враженням від зустрічі. Це зрозуміло: на перший погляд, начальник Кіровоградського житлово-експлуатаційного об'єднання знає, що на кожне критичне зауваження треба вчасно давати відповідь. При першому нагадуванні. Тим більше, що Василь Петрович владним голосом начальника говорить, що «відшукують» і винуватців, котрі так неуважно поставились до критики. Та, покірне, не писати про таке просто не можна. Хоча б тому, що членські нагадування, які доводяться нам щодня надсилати, свідчать про недисциплінованість деяких керівників. Отож ми й вирішили переповісти розмову з В. П. Рогожою.

«Мовчальника» розпитував Ю. ЯРОВИЙ.

ВІДПУСТКА ДЛЯ САНІТАРКИ

Працівники приймального покою Гайворонської центральної районної лікарні звернулися до редакції із запитанням: скільки робочих днів повинна скласти профспілкова планова відпустка у медсестер і санітарок, якщо вони приймають хворих хірургічного, гінекологічного і дитячого відділення, а також обслуговують травмопункт?

На запитання відповідав завідувач юридичною консультацією обласної ради професійних спілок М. Ф. ДИГАЛО:

— Відповідь на запитання можна знайти в листі ЦК профспілки медичних працівників № 06-3-305 від 22.05.1984 року. Згідно постанови Держкомпраці і Президії ВЦРПС від 25.10.1974 року № 29х/П-22 медичним працівникам приймального покою багатопрофільних лікарень щорічна відпустка триває 24 робочих дні надається в тих випадках, коли вони не менше половини робочого часу обслуговують хворих відділень хірургічного профілю в стаціонарі.

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПОДВИГ»

Г. Мерве з селища Балахівка Петрівського району запитує: «Який порядок передплати на журнал «Сельская молодежь» із додатком «Библиотека геолога і приключений» — «Подвиг».

На запитання відповідав начальник служби по розповсюдженню преси обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. М. РАТУШНИЙ:

— Згідно наказу Міністерства зв'язку СРСР № 360 від 13.07.1987 року передплата на додаток до журналу лімітована й оформляється тільки на адреси сільської місцевості. Петрівському районі виділений ліміт на це видання для сільського населення району.

ЗА МАКУЛАТУРУ— КНИГИ

Жителі села Погребнякового Новгородківського району запитують: де можна здати макулатуру і отримати книги?

Редакція звернулася до директора обласного загальноосвітнього виробничого підприємства І. Ю. ПІКІШОВА, який повідомив, що обласне підприємство «Кіровоградторресур» є не виготовляє вторинну сировину в містах Кіровограді, Олександрії і Знам'ині. В інших містах та селах заготівля вторинної сировини здійснюється через систему обслуговування, куди і треба звертатися.

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

«ЧИ ПОТРІБЕН ГРАФІК?»

Кореспонденція під таким заголовком була надрукована в газеті 20 жовтня. В ній йшлося про недостатній контроль Доловського райкому комсомолу за проведенням звітно-виборних комсомольських зборів у первинних організаціях району. На критичну публікацію редакція отримала відповідь першого секретаря райкому комсомолу Сергія ІВАЩЕНКА:

— Кореспонденцію обговорено на засіданні бюро

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

райкому комсомолу. Факти, наведені в публікації, підтвердилися. Справді, комсомольські збори в лікарні колгоспу імені Леніна не відбулися вчасно і про це не знали в райкомі. Причина: половина комсомольців лікарні були послані керівництвом на сільськогосподарські роботи. Бюро райкому комсомолу суворо вказало Олександрії Коломоську на необхідність надалі узгоджувати з адміністрацією колгоспу строки й місце проведення комсомольських зборів. Попереджені всі працівники апарату райкому ЛКСМУ про суворе дотримання графіку зборів, не допускати перенесення зборів без поважних причин. Нині комсомольські збори в лікарні колгоспу імені Леніна проведені.

«Підтвердилися частково...» А чи справді? ВІДПИСАЛИСЯ

Екскурсовод Олександрійського бюро подорожей та екскурсій Ф. І. Бондарчук написав до редакції про поїзку до Світловодська групи учнів із Балахівки. Обслуговуючи цю групу, екскурсовод був обурений ставленням до екскурсантів з боку працівників місцевого екскурсбюро, які не зуміли забезпечити виконання програми екскурсій.

Разом з тим Ф. І. Бондарчук поділявся своїми враженнями від стану благоустрою міста, висловив ряд нарікань і пропозицій стосовно обслуговування приїжджих на річковому вокзалі.

І ось до редакції надійшла відповідь за підписом голови Світловодського міськвиконкому М. Ф. БІЛЕЦЬКОГО:

«Факти, викладені в листі Ф. І. Бондарчука, підтвердилися частково. Екскурсії по водосховищу проводяться згідно договору із Черкаським річковим портом, за графіком. Для Балахівської спеціальної теплохід було замовлено додатково, але в зв'язку із ремонтами порт його не виділяв. Вирішуючи на екскурсію, позаштатний екскурсовод Ф. І. Бондарчук повинен був уточнити програму екскурсобслуговування».

У місті Світловодську в місяць масового відпочинку передбачено торгівлю кондитерськими, газованими, водоями, а також і морозивом, але морозиво надходить із переборщи і без паличок — з вини Олександрійського молокозаводу. Нині на молокозаводі ведеться будівництво морозивного цеху. Після його введення проблему з морозивом буде вирішено».

Певно, що така відповідь не може задовольнити редакцію через деяку свою неконкретність. Хто і де повинен торгувати напоями, морозивом та пірижками? Чому їх не виявилось ніде на момент екскурсії? Хто винен у цьому? Звідки висновок, що Ф. І. Бондарчук не ознайомився з програмою екскурсії, коли він писав про її грубе порушення, за яке навіть не вибачилися?

Голова Світловодського міськвиконкому повідомляв також, що копію відповіді направлено автору скарги Ф. І. Бондарчуку. Ми вирішили поцікавитися, чи задоволений чоловік нею, і одержали листа такого змісту: ніякого відгукну із Світловодська на скаргу на Олександрію не надходило. І висновок: чи не було пересилання редакцією скарги в Світловодський міськвиконком «пострілом по горобях»?

ВІДМОВЧАЛИСЯ

НЕ З НАШОЇ ВИНИ

«Шановна редакціє! Звертаюся до вас за допомогою і порадою. Наша сім'я ще молода, але вже руйнується не з нашої вини...». Лист із таким гострим і болючим про допомогу словами надійшов ще у вересні. Може, є в ньому й перебільшення, але ось уже більше двох місяців про конкретний стан справи у сім'ї газети невідомо, якщо говорити словами листа — «не з нашої вини...».

Суть листа. Після закінчення Одеського медичного інституту із серпня липня цього року за направленням Олександр Довгий працює в Новгородківській районній фізлікарні. Житлом не забезпечений. Дружина, також медичний працівник, із десятимісячною дитиною знаходиться в Новомиргороді, у батьків. У неблагоустроєній квартирі, яку чоловік наймає в Новгородці, дружина відмовляється жити: холодно, волого.

В листі наводиться також виписка із постанови Ради Міністрів Української РСР зі словами: «Забезпечити у першу чергу життям лікарів, які працюють у противірусних закладах...». А О. Довгий навіть підкріплює це може взяти за місцем роботи.

Ми змушені наводити зміст цього листа, оскільки вже більше двох місяців чекаємо реакції на нього голови Новгородківського райвиконкому М. І. Чернишова. Але — мовчання. Діки ще поно триватиме?

СЕМІНАР пропагандистів, який відбувся в Бобринці, був не схожим на попередні: він мав форму заняття-практикуму. Пропагандисти моделювали заняття на тему «Розвиток політичної системи, поглиблення соціалістичного самоврядування народної влади».

НА ПОЧАТКУ— МОДЕЛЮВАННЯ

— КРОКИ ПЕРЕБУДОВИ

В його ході було опрацьовано методику роботи з творами класиків марксизму-ленінізму, партійними документами, навчальними посібниками й літературою.

Дано також рекомендації по проведенню зустрічей слухачів партійними та радянськими працівниками «на круглим столі». Пропагандисти одержали консультації по проведенню практичного заняття на тему «Економічне обґрунтування і грошовий захист соціалістичних зобов'язань на 1988 рік».

У роботі семінару брали участь досвідчені працівники ідеологічного фронту.

В. МИРНЕНКО.

Бобринець.

КІНОЕКРАН ГРУДНЯ

Кінокартину «Завтра була війна» поставлено за однойменною повістю Бориса Васильєва. Ця стрічка привертає нашу увагу до трагічної епохи «культу особи» і викликає гнівний протест проти бездушних властолюбців, здатних дискредитувати найвищу і найблагороднішу мету.

«Ми повинні розповісти молоді історію чесно, як би не було гірко і неприємно. Лише тоді ми зможемо віділати в життя ті грандіозні плани, які ставлять зараз перед нами партія. Здійснити перебудову, повернутися до демократії ми зможемо лише тоді, коли молодь відчуватиме себе господарем країни, буде гордитися нею. А зробити це можна, лише спираючись на історію нашої країни. І на історію того 9 «В» класу із повісті Бориса Васильєва...». Так говорить режисер кінострічки Юрій КАРА.

Фільмом «Завтра була війна» Ю. Кара дебютує в кіно. Невіль Сергія Герасимовича (чий пам'яті присвячено стрічку), він успадкував від майстра прагнення до глибокої психологічної розробки характерів. Особливо це видно у ролях, вігранних Вірою Алентовою («Валендра») і Ніною Руєлавою («Мати Іскри»).

У ролях учнів 9 «В» знялися молоді актори І. Черниченко, Н. Негода, Ю. Тархова, Р. Овчинников та інші. Кінофільм знятий на Центральної студії дитячих та юнацьких фільмів імені М. Горького.

Ім'я режисера Михайла ШВЕЙЦЕРА давно і надійно пов'язане з екранізацією літературних творів і одразу викликає в пам'яті ряд знайомих назв: «Чужа рідня», «Час, вперед!», «Золоте теля», «Втеча містера Має-Кінлі...». І ось «Крейцерові соната». Перенести на екран непростий світ толстовської прози, сповненої роздумів про суть людського існування, а також саму авторську інтонацію — важливе і складне завдання.

Говорить режисер стрічки: «Люблю хорошу літературу. Чим вищий її рівень, тим краще для постановника».

Для мене звернення до «Крейцерової сонати» принципово важливе. Важливо насамперед можливість говорити про проблеми моральності в найширшому розумінні слова. І в цьому я прагну зберегти вірність автору».

Роль Поздніщева — нова творча удача народного артиста РРФСР Олега Яковського, позначена глибокою роздумною найскладнішого літературного матеріалу, багатством фарб, точністю нюансів, переконливістю і силою. В ролях: А. Демидова, Л. Федосієва-Шукшина, О. Токарева, О. Калягін та інші.

Кінофільм знято на кіностудії «Мосфільм».

Л. МІСЮРА.

На знімку: кадр із фільму «Завтра була війна».

ОЛИ радіо та газети повідомили про запуск космічного корабля «Союз Т-12», кировградці мали особливий привід для радощів: побільшало земляків у загоні космонавтів. Ще одним «космічним» кировградцем став І. П. Волк, який до 1956 року навчався в Кіровограді...

Потім були роки напруженої роботи і подальшого навчання, та Ігор Петрович добре пам'ятає початок свого шляху у велику авіацію.

КОСТЯНТИНЕ ЕДУАРДОВИЧУ, ХТО ВИ?

який почався на нашій землі. І під час наукових читань К. Е. Ціолковського, де був присутнім і автор цих рядків, Герой Радянського Союзу І. П. Волк, коли я до нього звернувся, зробив запис для земляків:

«Дорогі кировградці! У вас починалися мої льотні університети. Звичайно, частина вашої душі залишилася у мені. Я цього ніколи не забував. Зичу вам миру і добробуту. І. Волк».

Після завершення полотно льотчик-космонавт доповідав про одержані результати, які збагатили радянську науку. А потім сказав про те, що, як його товариш-космонавт, вважає себе спадкоємцем наукової спадщини засновника космічної теорії К. Е. Ціолковського. Сьогодні ми знову й знову згадуємо про цю незвичайну людину. В чому ж секрет цієї невичислючої пам'яті?

ДО ДУМКИ про використання реактивного принципу для мандрівок у міжпланетних просторах Ціолковський, якому б виповнилося цього року сто тридцять років, дійшов ще в молодості. А основний його твір «Дослідження світових просторів реактивними приладами» побачив світ у 1903 році. Зокрема, вчений писав: «...пропоную реактивний прилад, тобто вид ракет, але ракети величезної, та певним чином влаштованої. Цей проєкт став прототипом сучасних космічних кораблів».

«Я довів, — зазначав учений, — що вибухова речовина (якщо її, зрозуміло, взяти у достатній кількості) може дати яку заведомо швидкість апарату, в якому вона вибухає...».

Ціолковський вивів основну формулу руху ракети, яка була названа його ім'ям. Поради використовувати для реактивного двигуна рідке паливо, запропонував способи термоізоляції камери для горіння. Він розробив теорію багаторушних ракет тощо. Самоучка-вчений був і винахідником. У 1907 році збудував аеродинамічну трубу — першу в Росії, за допомогою якої експериментально вивчав опір тіл різної форми у повітряному середовищі. Власноручно виготовив макети й окремі деталі дирижаблів на

ШЛЯХИ ПІЗНАННЯ

верстаті, що стояв у його домашній майстерні.

«Все своє життя я мріяв своїми працями хоча б трохи просунути людство вперед, — писав основоположник космонавтики. — Тільки Жовтень приніс визнання працям самоучки».

1921 року постановою Раднаркому вченому було призначено особисту пенсію, у 1924 його обрали почесним професором Військово-

Повітряної Академії імені М. Є. Жуковського, а із заснуванням Реактивного науково-дослідного інституту в Москві — почесним членом технічної ради. У 1932 році Ціолковського нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

1954 року Академія наук СРСР присудила Золоту медаль імені К. Е. Ціолковського за досягнення в галузі космічної науки і техніки. Його іменем названо кратер на Місяці. Державний музей історії космонавтики, підінститут у м. Калугі.

В наш час наукові ідеї Ціолковського реалізуються в нових проєктах і конструкціях радянської космічної техніки, а його життя залишається взірцем самовідданого наукового подвигу в ім'я людства.

С. БОНФЕЛЬД, голова обласної секції пам'яток науки і техніки Товариства охорони пам'яток історії та культури.

ДІЯ спектаклю відбувається в палаті родильного будинку, де лежать багатородна мати Гульфіна (М. Єніна), Валентина (В. Фоменко), котра дуже довго ждала свого первістка, Алтинчеч (О. Окименко), в якій дитинка «знайшлася» без чоловіка (вважала, що її не брали заміж через легарну зопишність), і Дилема (М. Голубева) — ця має чоловіка, але хоче кинути його тут, бо воно зв'язує руки, адже їм обом ще вчинити треба. Не хоче брати участь і дуже ділова сестричка Дилеми Вазіфа (заслужена артистка УРСР С. Мартинова), а її матері Римки (Р. Афанасьева), особи легковажній і безпринципній, лікар Айзара Ахатівна (С. Лазаренко) сама не довіряє. Сусідки по палаті і вмовляють, і зневажають Дилему, та все безрезультатно, і «нічир» немовля врешті-решт дістається безді-

ки в театрі будемо бачити. Мартинова, Афанасьева і в епізодах показали характер. Королєнко, Окименко — доцесні, тяжкий і невгвинний шмат жіночого життя. Є тут і варіанти, що приносять гідність жінки. Ім'я про це краще знати. Та раз режисер узявся, мабуть, теж знає...

С. М. РОШИН: А це не для них вистава, а для нас. Якщо зітхаєте з приводу їхньої долі, значить, значить, неадаремно ми зійшли на сцену.

Мене тільки дивує мончання молоді в залі. Мені страшно, що ви мовчите, Вас це не хвилює?

Л. В. КУЦЕНКО, викладач педінституту: Ми обговорюємо твір мистецтва, а не проблему!

С. М. РОШИН: Мистецтво й життя взаємно пов'язані! Ми хочемо пробитися до вас

ТЕАТР

вилу, незаміжні жінки, а в такій, як Дилема, це може бути скоріше фіном, вибриком, ексцесом на тлі після-родового нездоров'я організму і такого ж нездорового (чи ненормального, як сказала артистка Окименко) явища, як «мода» на дітей без чоловіків.

Представниця цієї категорії — Алтинчеч, котра благає чоловіків посприяти їй у придбанні дитини. Знайшовся такий, що погодився, але ж був також інший, що висміяв прохання. Зустрілися такого в житті, я потисла б йому руку. Бо така обговорюємо твір мистецтва, а не проблему!

С. М. РОШИН: Мистецтво й життя взаємно пов'язані! Ми хочемо пробитися до вас

НЕВИДИМІ ДЛЯ СВІТУ СЛЪОЗИ

ЗАМІТКИ З ОБГОВОРЕННЯ ВИСТАВИ «КОЛИСКОВА» БАШКИРСЬКОГО ДРАМАТУРГА Т. МІНУЛЛІНА У КІРОВОГРАДСЬКОМУ МУЗИЧНО-ДРАМАТИЧНОМУ ТЕАТРИ ІМЕНІ КРОПИВНИЦЬКОГО

ній жінці (О. Королєнко), котра всі слъози виплакала в кваті за штучно перервану першу вагітність...

П'єса суто жіноча, переважно прекрасна половина і в залі.

Голос із залу: Питання до режисера. Яка мета вашої постановки? Чи досягли ви її?

С. М. РОШИН: Почасти досяг. Для мене головне — схвилювати глядача. Моя концепція: хай такого буде поменше, бо подібне — не виродження людства. У житті це не страшище, а на сцені я не дуже загострював обстановку.

В. П. МАРКО, викладач педінституту: У виставі жінки відкаються, що позабудували коліскові пісні, і жодного разу вони у вас не звучать!

С. М. РОШИН: Перепробував масу коліскових, — вони сюди не підходять.

Голос із залу: Потрібна хоч яка-небудь!

В. Е. ПАНЧЕНКО, викладач педінституту: Вас драматургія задовольняє?

С. М. РОШИН: Ні. Я домовився з автором і змінив фінал. У Мінулліна свекруха і чоловік Дилеми хотіли взяти дитину. А я не заохотив їм віддати. Я віддав людині, що заслужила дитину і правильно її виховав.

В. М. МАРКО: Як наша Дилема поведеться в такій ролі?

М. ГОЛУБЕВА: Немавиджу її.

В. П. МАРКО: П'єса виграє матеріалом, але декларативна. Конфлікт тут не між людьми, а в кожного всередині. Я переживав за актрису, але дарма — образи вони створили. Єдина грає рідкісну жінку, яка

«любить красиві слова», іде легко по життю. Фомченко — дружину, що любить свого чоловіка. Скоро таких тільки

як до громадян! Багато з нас душевно сплять.

С. Г. БАРАБАШ, викладач педінституту: Молодім усе не треба пережити. Але вони співчують. Ви звернули увагу, як це сприймає зал? Тривожно. А драматургічний матеріал є тільки для Гульфіни — Єніної. Дилема взагалі виключена з подальшого спектаклю. Є тут проблема жінки, що народжує дитину без чоловіка. Проблема вчорашнього дня. Сьогодні ми ставимося до цього інколи: жінка повинна родити! Хай без чоловіка.

Молодий чоловік із залу: Давніше спектакль дачі. Подобається. Але виходить артистів і світлове оформлення неадекватні.

Ще один молодий чоловік: І світлотехніка, і музика далекі від бажаного. В операторській під час спектаклю перебажувалися!

В. Е. ПАНЧЕНКО: Драматургія плакатна, пафосна. Найцікавіша роль у Гульфіні. Сподобався Валі: її монологі, звернені до чоловіка Саші, — сама ніжність і душевна чистота. Дилема піднялася дуже одноманітно перебувала в ліжку. Що до оформлення. Що то на задньому плані — фікус, лотос чи поламаний «дзвіночок» із літнього кафе?

С. М. РОШИН: Лотос.

В. Е. ПАНЧЕНКО: Коліскова обов'язково потрібна. І грим слід змінити, я то у родильному будинку жінки — наче зі сторінок «Бурди модери». Найменше це стосується Валі й Алтинчеч. Словом, п'єса ця — агітка, набір рекомендацій, і зіграв краще, ніж написана.

Як присутня на обговоренні дозволяю собі кілька слів.

Знаю текст п'єси і більше сприймаю авторський фінал, коли Дилема бере свою дитину. Він ближчий до життя: кидають дітей, як пра-

гануля, то мала б і на сцені такою постати, чи не так? Для чого ж той самий грим? А для чого актрисі й режисерські прийоми? Можна ж було б зобразити й психологічний комплекс не-красивості у зничайної жінки.

Хоча — якщо звернутися до реального життя — званим матері-одиначки як правило розмахують і молоді, і гарні. Це вирости під фанфари: «Жінка повинна родити, хай і без чоловіка».

«Дітей родить — кому уми не доставало», — сказав класик. А виховати? Який це подвиг — ще до народження притягти дитину на безбатьківство? Не є, та чи за таке материнство слід агітувати?

Подібною терпимістю ми пролинали цілі моря дитячих сліз. Ми, вибачайте, наплювали цілі армії дитбудинківських сиріт при живих батьках, напівсиріт у неповних сім'ях, матерів-зокуль і помпальних татусів, котрі бездумно розкидають по світу дітлахів, не враховуючи за потрібне піклуватися про них. А навіщо? Навіщо заважати жінкам вирішити їх добровільне подвійництво?

Закінчила вечір зосередившись на поті жінки із залу:

— Мені найближчий обран Валентина. Вона чекала свого сина сім років, а я п'ять. І чоловік мій чекав. Тепер мій син в армії, маю й дочку і дуже щаслива. Спасибі режисеру що дав дитину тій жінці, що її хотіла. Спасибі тому Саші зі спектаклю, що так терпляче ждав дитину, не кидаючи сиріт. За це дякую і своєму чоловікові. Я хочу, щоб у нашому житті були щасливі родини, було так, як сказав Тарас Шевченко: «І буде син, і буде мати, і будуть люди на землі».

Н. ДАНИЛЕНКО.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050 МПС,
м. Кировоград,
вул. Пуначарського, 36.

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділі: комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; комсомольського життя та емоцій — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотолaboratorії — 4-64-21; прологів — 4-28-86; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у півторон, чотирьох світах.

Друкарня імені М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обласного Комітету України м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.